

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: Ředitelství silnic a dálnic s. p.
sídlem Čerčanská 2023/12, Praha 4

proti
žalovanému: Úřad pro ochranu osobních údajů
sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7

za účasti: a) JUDr. P. V., advokát
sídlem XXXXX
zastoupený Mgr. Jaromírem Jašou, advokátem
sídlem Balbínova 1093/27, Praha 2

b) Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři,
s.r.o.
sídlem Sokolovská 5/49, Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2024, č. j. UOOU-02699/21-22,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu a shrnutí dosavadního průběhu řízení

1. Osoba zúčastněná na řízení JUDr. P. V. (dále jen „žadatel“) podal dne 20. 4. 2021 žádost o poskytnutí informací týkajících se poskytnutí dvou právních stanovisek, a to a) písemných právních závěrů a stanovisek Advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o. (dále jen „AK HJF“) a b) písemných právních závěrů a stanovisek Advokátní kanceláře Jansta, Kostka spol. s r.o. (v současné době pod názvem Advokátní kancelář Chreněk, Kotrba spol. s r.o., dále jen „AK ChK“), které si žalobce nechal vypracovat pro vlastní účely vypracovat v souvislosti se zadávacím řízením pod názvem „D1 rozšíření odpočívky Střechov km 52,0 – levá strana“ a dále dalších informací souvisejících s převodem části závodu společnosti Metrostav, a. s. na společnost Metrostav Infrastructure, a. s. Celý obsah žádosti o informace je následující:

„II.

- a. *písemné právní závěry a stanoviska advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o.*
- b. *písemné právní závěry a stanoviska advokátní kanceláře Jansta, Kostka spol. s r.o. (v současné době pod názvem advokátní kancelář Chreněk, Kotrba spol. s r.o.), kdy právě tyto se staly základem pro následné prohlášení činěné v rámci Přílohy č. 3 k Oznámení 3. 29 o výběru nejvhodnější nabídky k zadávacímu řízení pod názvem „D1 rozšíření odpočívky Střechov km 52,0 – levá strana“.*

III.

- a. *které konkrétní osoby (pro jejich označení postačí jméno a příjmení a uvedení jejich pozice v rámci Ředitelství silnic a dálnic ČR, IČO. 659 93 390) se podílely na „detailním prověření obsahu“ Smlouvy a zejména jejích příloh č. 1 (Seznam převáděného dlouhodobého hmotného majetku), přílohy č. 2 (Seznam převáděného krátkodobého finančního majetku), přílohy č. 3 (Seznam převáděných zásob), přílohy č. 4 (Seznam převáděného software a jiného nehmotného majetku), přílohy č. 5 (Seznam převáděných obchodních smluv), přílohy č. 6 (Seznam převáděných pohledávek), přílohy č. 7 (Seznam převáděných dluhů), přílohy č. 8 (Seznam přecházejících zaměstnanců), přílohy č. 12 (Seznam záruk zajišťujících závazky ze smluv a právních vztahů) a přílohy č. 14 (Seznam převáděných organizačních prvků);*

- b. [není v žádosti uvedeno]

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

- c. *jakým způsobem bylo provedeno „detailní prověření obsahu Smlouvy a jejich příloh, tj. zejména jaké konkrétní úkony byly v rámci tohoto prověřování učiněny,*
- d. *kolik stran měla Smlouva a její jednotlivé přílohy,*
- e. *které konkrétní osoby (pro jejich označení postačí jméno a příjmení a uvedení jejich pozice v rámci Ředitelství silnic a dálnic ČR, IČO. 659 93 390) ověřily, že předmětem převodu skutečně jsou:*
 - i. *věci,*
 - ii. *stroje,*
 - iii. *technické vybavení,*
 - iv. *personál,*
 - v. *další hodnoty, a to v takovém rozsahu, který zcela odůvodňuje závěr v tom směru, že předmětem závodu je Divize 4 v rozsahu, v němž se doposud Metrostav prostřednictvím této Divize 4 podílel a podílí na plnění s Vámi (jako zadavatelem) již uzavřených smluv o dílo,*
- f. *ve vztahu ke kterým konkrétním smlouvám o dílo – již uzavřenými s Vámi (jako zadavatelem) – bylo provedeno posouzení co do ověření, že se na jejich plnění podílela právě Divize 4,*
- g. *jaké konkrétní osoby považujete za vedoucí pracovníky a za klíčové pracovníky Divize 4 „na všech úrovních pozic v rámci stavby“ – tj. ve vztahu k jakým konkrétním osobám jste hodnotili, zda na základě Smlouvy došlo k převodu personálu,*
- h. *jakým konkrétním technickým vybavením se MI po převodu části závodu podílí na plnění uzavřených převedených smluv,*
- i. *jakí konkrétní zaměstnanci a jaký konkrétní majetek nebyl předmětem převodu části závodu dle Smlouvy, 4. 29*
- j. *jaká/jaké konkrétní osoba/y sepsala Přílohu č. 3,*
- k. *které konkrétní osoby (pro jejich označení postačí jméno a příjmení a uvedení jejich pozice³ v rámci Ředitelství silnic a dálnic ČR, IČO. 659 93 390) ověřili, že převedené zdroje a kapacity „svým rozsahem odpovídají kapacitám, kterými Divize 4 plnila již ukončené veřejné zakázky, u kterých společnost Metrostav a společnost MI dovozují přechod referencí v souvislosti s převodem části závodu“,*
- l. *které konkrétní osoby (pro jejich označení postačí jméno a příjmení a uvedení jejich pozice⁴ v rámci Ředitelství silnic a dálnic ČR, IČO. 659 93 390) schválily finální znění Přílohy č. 3 a její uveřejnění na profilu zadavatele.*

IV.

V rámci veřejné zakázky s názvem „D1 rozšíření odpočívky Střechov km 52,0 – levá strana“, ev. Č. ve Věstníku veřejných zakázek Z2020-045550 bylo Vámi vydáno rozhodnutí o zrušení rozhodnutí a oznámení o výběru dodavatele, ve kterém sdělujete, že jste dne 17. 3. 2021 rozhodli o výběru účastníka zadávacího řízení k uzavření smlouvy, kdy daným účastníkem má být

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Metrostav Infrastructure a. s., IČ. 242 04 005. V rámci tohoto rozhodnutí pak uvádíte, že „Zadavatel v návaznosti na šetření podnětu u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) u jiné veřejné zakázky (pod názvem „D7 Chlumčany zkapacitnění“), obdržel od ÚOHS Oznámení o výsledku šetření podnětu ze dne 9. 3. 2021, ve kterém ÚOHS s vědomím dosavadního postupu zadavatele při posuzování referencí společnosti MI apeluje na zadavatele, aby důkladně posoudil prokázání splnění technické kvalifikace dodavatelem MI, a to mj. s ohledem na otázku týkající se oprávněnosti přechodu referenčních zakázek“. Kromě písemných dokumentů a informací uvedených shora v čl. II. a III. Vás tímto žádám ještě o poskytnutí níže uvedených informací:

- a. Vámi výše zmíněného podnětu, který byl u jiné veřejné zakázky (pod názvem „D7 Chlumčany zkapacitnění“) podán,*
 - b. Vámi výše zmíněného Oznámení o výsledku šetření podnětu ze dne 9. 3. 2021 ze strany ÚOHS.“*
2. Výše uvedená žádost byla žalobcem dne 14. 5. 2021 částečně odmítnuta, především z důvodu ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského dle § 11 odst. 2 písm. c) a § 8a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „ZSvInf“). Proti uvedenému rozhodnutí se žadatel odvolal, načež žalovaný dne 23. 6. 2021 předmětné rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalobci k dalšímu řízení. Tento scénář se následně opakoval za obdobných okolností rozhodnutím žalobce ze dne 9. 7. 2021 s navazujícím rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 8. 2021, rozhodnutím žalobce ze dne 13. 9. 2021 a navazujícím rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 10. 2021, rozhodnutím žalobce ze dne 16. 11. 2021 a navazujícím rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 1. 2022.
3. Dne 4. 2. 2022 uvědomil žalobce žadatele o částečném odložení žádosti (oznámení ze dne 4. 2. 2022, č. j. RSD-278562/2021-26-19410/Sol) a dále vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti (rozhodnutí ze dne 4. 2. 2022, č. j. RSD-278562/2021-25-19410/Sol), tento postup žalobce byl rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 5. 2022 potvrzen a žadatelovo odvolání bylo zamítnuto. Žadatel v návaznosti na tuto skutečnost podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 25. 7. 2023, č. j. 17 A 60/2022-74, rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V návaznosti na toto rozhodnutí vydal žalovaný v tomto řízení napadené rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o rozhodnutí žalobce ze dne 4. 2. 2022. Žalovaný v napadeném rozhodnutí:
 - a. zrušil rozhodnutí žalobce ze dne 4. 2. 2022 v části, kterou žalobce odmítl sdělit informace dle bodu č. II. žádosti, tj. žádost o poskytnutí písemných právních závěrů a stanovisek AK HJF a AK ChK s poukazem na ochranu autorských práv daných osob dle § 11 odst. 2 písm. c) ZSvInf a zároveň žalovaný žalobci přikázal uvedené právní závěry a stanoviska poskytnout žadateli do 15 dní od oznámení daného rozhodnutí (výroky I. a II.),
 - b. zrušil rozhodnutí žalobce ze dne 4. 2. 2022 v části, kterou žalobce odmítl sdělit informace vyžádané na základě bodu č. III. písm. a), c), d), e), f), h), i), j), k), l) žádosti dle § 2 odst. 4 ZSvInf s poukazem, že by se jednalo o vytváření nových informací, a dále zrušil rozhodnutí ze dne 4. 2. 2022 v části, kterou žalobce odmítl poskytnutí informací na základě bodu č. IV písm. a) žádosti dle § 11 odst. 2 písm. a) ZSvInf, neboť se mělo jednat o informaci vzniklou třetí osobou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, přičemž tato Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

osoba nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí, a žalovaný v tomto rozsahu vrátil věc žalobci k dalšímu řízení (výrok III.),

- c. potvrdil rozhodnutí žalobce ze dne 4. 2. 2022 v části, kterou žalobce odmítl sdělit informace dle bodu č. III. písm. g) žádosti na základě § 2 odst. 4 ZSvInf jakožto žádost na názor, a dále v části, kterou žalobce zčásti odmítl žádost v rozsahu vyloučení vlastnoručních podpisů autorů právních stanovisek dle bodu II. žádosti s poukazem na § 8a odst. 1 ZSvInf a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679. (výrok IV.),
 - d. přikázal žalobci, aby ve lhůtě do 15 ode dne doručení řádně a v úplnosti vyřídil bod č. IV písm. b) žádosti. (výrok V.).
4. Proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 9. 4. 2024 žalobu, kterou napadl celé rozhodnutí s výhradou částí, ve kterých žalovaný potvrdil původní rozhodnutí žalobce ze dne 4. 2. 2022, tj. tato žaloba se týká všech výroků napadeného rozhodnutí s výhradou výroku IV.

II. Obsah žaloby

- 5. Žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně aplikoval § 11 odst. 2 písm. a), c) a § 2 odst. 4 ZSvInf, jakož i nesprávně vyhodnotil, resp. nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když žalovaný přijal závěr o neexistenci objektivních důvodů pro neposkytnutí posuzovaných právních analýz AK HJF a AK ChK v návaznosti na § 2 odst. 4 a § 11 odst. 2 písm. a) ZSvInf.
- 6. Žalobce odkázal na strany 18 až 22 svého rozhodnutí ze dne 4. 2. 2022, na kterých podrobně rozvedl důvody aplikace výluky z práva na informace dle § 2 odst. 4 a § 11 odst. 2 písm. a) ZSvInf, načež shrnul, že uvedené informace nebyly žalobcem jakožto povinným subjektem zaznamenány, byly mu toliko sděleny třetí soukromou osobou, nyní jimi tudíž nedisponuje a nemá povinnost disponovat, či je pro potřeby žadatele vytvářet. Zároveň vyjádřil, že své rozhodnutí z důvodu chybějících informací o skutkovém stavu ani nemohl jinak odůvodnit, proto není schopen dostat výroku III. napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný vrátil část řízení žalobci k dalšímu řízení. V té souvislosti doplnil, že žalobce nikdy nedisponoval smlouvou o převodu části závodu ze dne 25. 8. 2020 uzavřenou mezi společnostmi Metrostav a.s. a společností Metrostav Infrastructure a.s., ani nebyl přítomný u jejího uzavření. Žalobce pouze připustil, že bylo jeho pracovníkům umožněno do smlouvy nahlédnout bez možnosti podrobné analýzy smlouvy samotné či jejích příloh, přestože žalobce v minulosti o poskytnutí uvedené smlouvy žádal. Z toho důvodu považoval žalobce odůvodnění napadeného rozhodnutí v bodě 81 za spekulativní a nemající oporu v realitě. Obdobně žalobce sdělil, že pro své účely nevede záznamy v tak podrobné míře, aby byl schopen sdělit jména konkrétních osob, které měly možnost nahlédnout do shora uvedené smlouvy, a ani nemá povinnost takovou evidenci vést. K tomu dodal, že v rámci plnění úkolů žalobce dochází denně k velkému množství činností obdobného charakteru k těm, o kterých chce být žadatel informován. Žalobce taktéž shledal, že nedisponuje dokumentem označeným jako „Oznámení o výsledku šetření podnětu ze dne 9. 3. 2021“, jenž byl vydán Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, a proto si měl žadatel daný dokument vyžádat u původce daného dokumentu. Žalobce též dle svých slov nemohl

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

poskytnout podnět předcházející vydání citovaného dokumentu, jelikož daný podnět byl vyhotoven a adresován třetím subjektem Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, nadto uvedená informace nevznikla za užití veřejných prostředků. Na to žalobce shrnul, že se informační povinnost mimo jiné na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. 6 As 33/2011, vztahuje pouze na reálně existující informace. Na tomto základě považoval žalobce za prakticky nemožné se opětovně zabývat věcmi spadajícími pod výrok III. napadeného rozhodnutí a zopakoval, že důvody, pro které z danými informacemi nedisponuje náležitě shrnul ve svém rozhodnutí ze dne 4. 2. 2022.

7. Žalobce taktéž uvedl, že žalovaný provedl test proporcionality pouze povšechně a účelově v úmyslu vyhovět výše uvedenému rozsudku zdejšího soudu, aniž by se zabýval potenciální existencí autorskoprávní ochrany dotčených právních stanovisek, a poukázal, že dle nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16, nelze přijmout výklad požadující zpřístupnit na základě žádosti o informace jakékoliv materiály bez ohledu na jejich případnou ochranu autorským právem, jelikož takový postup by byl v rozporu s § 11 odst. 2 písm. c) ZSvInf, i právem duševního vlastnictví dle čl. 34 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. S přihlédnutím k tomu žalobce odkázal na rozhodnutí ze dne 4. 2. 2022, ve kterém měl exaktně a vyčerpávajícím způsobem uvést veškeré důvody, ze kterých vyžádané právní analýzy a stanoviska splňují definiční znaky autorského díla. Žalobce je proto názoru, že vyhověl požadavkům výše uvedeného nálezu Ústavního soudu ohledně náležitostí úvahy, proč se jedná v případě právního stanoviska o autorské dílo, přesto se ale v rozhodnutí ze dne 4. 2. 2022 snažil v maximální míře uspokojit jak kolidující právo žadatele na informace, tak ochranu autorského práva, tudíž žalobce žádost v tomto ohledu odmítl pouze částečně, přičemž žadateli poskytl pasáže nenaplňující znaky autorského díla ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu, tj. takové pasáže, ve kterých se nejedná o vyčerpávající rozbor právní úpravy a relevantní judikatury s jedinečnými úvahami autora. Tento postup považoval žalobce za jediné možné řešení uvedeného střetu základních práv a dodal, že právo na informace není v kontextu čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod právem absolutním a neomezitelným, především jde-li o ochranu práv a svobod třetích osob, čemuž koresponduje výluka z práva na informace v případě ochrany autorských práv dle § 11 odst. 2 písm. c) ZSvInf.
8. Žalobce na tomto základě shledává, že má autorské právo jednoznačnou přednost před právem na informace, u čehož odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (konkrétně na rozsudek ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 55/2014-33, a rozsudek ze dne 20. 7. 2016, č. j. 3 As 159/2015-32), dle které je přípustné omezit právo na informace, není-li povinný subjekt oprávněn požadované dílo poskytnout třetím osobám (kupř. licenční smlouvou). Žalobce je tudíž názoru, že veřejnoprávní objednatel smí případné autorské dílo zhotovitele zpřístupnit v režimu ZSvInf pouze v případě, pokud smlouva se zhotovitelem takové užití výslovně umožňuje, pro poskytnutí autorského díla proto dle žalobce nepostačuje pouhý fakt, že bylo autorské dílo zpracováno pro účely realizace působnosti veřejnoprávního objednatele.
9. Žalobce rovněž podotkl, že je žadatelem advokát, který je v konkurenčním postavení vůči autorům uvedených právních stanovisek a lze mít proto důvodné pochybnosti o tom, zda skutečným důvodem žádosti je zájem na veřejné kontrole veřejné správy, a zda není převažujícím důvodem žádosti hájení zájmů žadatelových klientů, kterými mohou být i obchodní subjekty. Tato skutečnost musí být dle žalobce nutně zohledněna při provedení testu proporcionality. Žalobce se v této souvislosti rovněž ohradil, že by byl při Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

neposkytnutí vyžádaných informací veden pouze soukromoprávními zájmy, což považuje za spekulaci žalovaného, jelikož v případě neoprávněného poskytnutí vyžádaných informací žalobci kromě závažného poškození autorských práv zúčastněných osob a s tím spojeným vznikem škody (dále umocněné povinností žalobce k následnému uveřejnění vyžádané informace po jejím poskytnutí způsobem umožňující dálkový přístup dle § 5 odst. 3 ZSvInf) hrozí též potenciální penalizace žalobce jakožto veřejnoprávního subjektu.

10. Žalobce taktéž poukázal na deficit žalovaného ve vypořádání skutečnosti, že autoři vyžádaných právních stanovisek vyslovili nesouhlas s poskytnutím uvedených analýz také z důvodu možného porušení obchodního tajemství příslušných advokátních kanceláří. Žalobce je proto názoru, že měl žalovaný dotčené osoby AK HJF a AK ChK v souladu s § 50 odst. 2 a 3 správního řádu vyzvat k doplnění chybějících skutečností, byl-li přesvědčen o nedostatečném prokázání obchodního tajemství ve vztahu k předmětným analýzám ze strany dotčených osob, což žalovaný neučinil. Žalovaný rovněž dle žalobce jen nedostatečně zohlednil skutečnost, že dotčené osoby AK HJF a AK ChK jsou jakožto advokátní kanceláře vázány povinností mlčenlivosti dle § 21 odst. 9 zákona. č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů. V tomto rozsahu proto žalobce považuje napadené rozhodnutí nejen za nezákonné, ale rovněž za nepřezkoumatelné.
11. Žalobce na základě výše uvedeného považoval své rozhodnutí ze dne 4. 2. 2022 za důvodně učiněné, a proto navrhl zrušit napadené rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení včetně přiznání náhrady nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě a další související vyjádření

12. Žalovaný úvodem zmínil, že v návaznosti na dřívější rozsudek zdejšího soudu v této věci vyzval žalobce k doplnění správního spisu o neposkytnuté chráněné informace a vyzval obě dotčené advokátní kanceláře k dalšímu případnému vyjádření. Na základě prostudování poskytnutých právních analýz pak žalovaný dospěl k závěru, že na předmětné právní analýzy lze hledět jako na autorské dílo spadající pod ochranu autorského zákona pouze v rozsahu pasáží, ve kterých analýza nespočívá v prostém popisu a hodnocení stávající právní úpravy, související judikatury a odborné literatury, tj. pouze v pasážích obsahujících vlastní hodnocení situace, k němuž autoři dospěli na základě vlastních zkušeností a znalostí, dále v navazujících doporučení žalobci jakožto objednateli daného díla. Ani u těchto pasáží ovšem žalovaný na základě jím provedeného testu proporcionality neshledal závažné důvody svědčící upřednostnění ochrany autorského práva oproti žadatelově právu na informace, jelikož v argumentaci žalobce i oslovených dotčených osob spatřil pouze obecná tvrzení o možnosti vzniku škody bez její bližší konkretizace. Uvedený test proporcionality neshledal žalovaný být pouze mechanicky a účelově provedeným, ale naopak za vyhovující intencím dřívějšího rozsudku zdejšího soudu, jakož i nálezů Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3208/16, či rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 5. 2022, č. j. 51 A 44/2021-84, který se týkal typově obdobné věci. Žalovaný rovněž považoval žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 55/2014-33 za překonaný výše uvedeným nálezem Ústavního soudu.
13. Shodně nedošlo dle žalovaného v případě dotčených právních analýz k prokázání kumulativního splnění podmínek dle § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, aby bylo možné obsah uvedených analýz považovat za Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

obchodní tajemství AK HJF či AK ChK. To vše z důvodu, že se jednak vyjádření obou dotčených advokátních kanceláří rozcházela v hodnocení předmětných právních analýz jako jejich obchodního tajemství, jednak z důvodu chybějícího znaku ocenitelnosti a konkurenční významnosti uvedených stanovisek, jelikož jejich poskytnutí nebylo dle žalovaného z hlediska jejich obsahu v kontextu dalších aktivit AK HJF či AK ChK způsobilé ovlivnit jejich hospodářské výsledky, ani analýzy nemohly přivodit konkurenční výhodu třetím osobám. Žalovaný rovněž shledal, že napadené rozhodnutí vyhovuje požadavkům § 16 odst. 5 ZSvInf, jelikož žalovaný není v souladu se správním řádem povinen dotčené osoby jakožto právní profesionály opakovaně vyzývat k náležitému prokázání jejich obchodního tajemství. Dle žalovaného také nemůže obstát námitka žalobce ohledně nedostatečného zohlednění advokátní mlčenlivosti AK HJF či AK ChK, jelikož tuto námitku žalobce prvně vznesl v nyní podané žalobě, a ani AK HJF či AK ChK tuto námitku nevznesly ve svých vyjádřeních v rámci správního řízení.

14. Žalovaný dále uvedl, že zrušil část rozhodnutí žalobce ze dne 4. 2. 2022 věnující se bodům č. III. písm. a), c), d), e), f), h), i), j), k), l) žádosti, a žalobci vrátil věc k dalšímu řízení z toho důvodu, že neshledal žalobcem zjištěný skutkový stav za dostačující pro konkluzivní rozhodnutí o věci, a rovněž dodal, že žalovaný ze své povahy není k žalobci v analogickém postavení k ústředním orgánům státní správy, tudíž není s to bez větších potíží v rámci odvolacího řízení zjistit úplný právní i skutkový stav posuzovaných věcí z důvodu chybějícího bezprostředního přístupu ke všem rozhodným informacím a skutečnostem, a proto se musí žalovaný zpravidla spolehnout na obsah správního spisu a poskytnutou součinnost povinného subjektu.
15. Žalovaný dále uvedl, že část rozhodnutí žalobce ze dne 4. 2. 2022 věnující se bodu č. IV. písm. a) žádosti zrušil a věc vrátil žalobci k dalšímu řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti dané části rozhodnutí, protože žalobce nedostatečně rozvedl důvody využití výluky k právu na informace dle § 11 odst. 2 písm. a) ZSvInf, konkrétně kdo byl třetí osobou, která předala žalobci požadovanou informaci, a zda neexistovala přímá souvislost mezi požadovanou informací a veřejnými prostředky. Žalovaný na tomto základě proto s uvedením konkrétních pochybností o skutkovém stavu rozhodl tak, že žalobce musí v dalším řízení najisto postavit skutkový stav věci, jinak by sám žalovaný musel vydat rozhodnutí, které by v rozsahu uvedených bodů žádosti nebylo přezkoumatelné.
16. Obdobně žalovaný uvedl, že ke stížnosti žadatele shledal žalobcovo odložení části žádosti pod bodem č. IV písm. b) nezákonným, jelikož se na žalobce jakožto povinný subjekt dle § 2 odst. 1 ZSvInf vztahuje informační povinnost v zásadě ke všem informacím, které má objektivně k dispozici, a proto není dle žalovaného rozhodné, kdo je původcem dané informace, nýbrž pouze to, zda se daná informace vztahuje k působnosti, resp. činnosti povinného subjektu. K tomu vyjádřil žalovaný přesvědčení, že žalobce v tomto žalobním bodě využil nesprávný žalobní titul, neboť opatření nadřízeného orgánu vydaného v rámci postupu dle § 16a odst. 6 písm. b) ZSvInf, resp. dle § 80 správního řádu, nelze považovat za správní rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto měl žalobce v rozsahu tohoto žalobního bodu postupovat podáním zásahové žaloby dle § 82 a násl. s. ř. s.
17. Žalovaný závěrem uvedl, že napadené rozhodnutí náležitě odůvodnil a trvá na jeho závěrech, načež navrhl část žaloby napadající výrok. V. napadeného rozhodnutí odmítnout, nebo zamítnout, neshledal-li by soud důvody pro její odmítnutí. Zbytek žaloby navrhl žalovaný zamítnout pro nedůvodnost za současného nepřiznání nákladů řízení účastníkům řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

18. Žadatel jakožto osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření shledal napadené rozhodnutí žalovaného věcně správným a náležitě odůvodněným, a dále zdůraznil, že žalobce v této věci systematicky porušuje právo na informace, přestože existuje veřejný zájem na veřejné kontrole činnosti žalobce, který každoročně nakládá s veřejnými prostředky v řadu desítek miliard Kč. Dle žadatele žalobce pouze uvádí nepodložené obavy z možného zneužití právních stanovisek v konkurenčním boji, a dále zpochybnil, že by na individuálním posouzení skutkových okolností založená právní stanoviska mohla být bez dalšího použitelná v jiných případech, a tudíž dále hospodářsky využitelná. Obdobně dle žadatele nemohou obstát tvrzení žalobce o hrozbě porušení autorských práv AK HJF či AK ChK, jelikož uvedeným advokátním kancelářím muselo být zřejmé, že vyhotovují předmětná právní stanoviska pro státní podnik plně podléhající působnosti ZSvInf, s čímž se pojí řečené informační povinnosti, a to dle judikatury bez ohledu na případné smluvní ošetření možnosti zpřístupnění právních stanovisek třetím osobám, jinak by dle žadatele bylo možné úpravu ZSvInf jednoduše obcházet skrze nedostatečné zasmluvnění autorských práv v zásadě u jakéhokoliv díla hrazeného z veřejných prostředků a vyhotoveného třetí osobou. Žadatel taktéž poukázal, že Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 3208/16 neuvedl, do jaké míry lze právní analýzu považovat za kvalifikovaný předmět autorského zákona a odkázal dále na judikaturu správních soudů (konkrétně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2018, sp. zn. 11 A 120/2015 a rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 5. 2022, sp. zn. 51 A 44/2021). Žadatel uzavřel, že i kdyby bylo na místě přiznat předmětným právním stanoviskům ochranu autorského práva, pak i v takovém případě žalobce nevyhodnotil možnost využití tzv. úřední licence dle § 34 písm. a) zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, ve znění pozdějších předpisů. Na tomto základě žadatel navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
19. AK HJF se jakožto osoba zúčastněná na řízení vyjádřila, že považuje ji vypracované právní stanovisko za autorské dílo ve smyslu § 2 odst. 1 autorského zákona, které proto požívá autorskou ochranu, protože její jednotlivé části se týkají do té doby prakticky neřešené specifické situace, a vyhotovené částí právního stanoviska bylo proto výsledkem náročných a nákladných myšlenkových pochodů reflektujících dlouhodobou erudici i zkušenosti a *know-how* autorů řečeného právního stanoviska. K tomu dodala, že na základě § 11 odst. 1 autorského zákona je výlučným právem autora rozhodnout o zveřejnění svého díla, a nadto považuje poskytnutí předmětné právní analýzy za vybočující z mezí § 29 odst. 1 autorského zákona. V této souvislosti považovala AK HJF postup žalovaného za automatické převzetí argumentace žadatele bez hlubší reflexe žalobcem či AK HJF vznesené argumentace. Z obdobných důvodů AK HJF uvedla, že bylo s přihlédnutím k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, sp. zn. 5 As 236/2016 na místě odmítnout poskytnutí celého právního stanoviska rovněž z důvodu ochrany obchodního tajemství. Závěrem AK HJF navrhla soudu zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení včetně přiznání náhrady nákladů řízení AK HJF jakožto osobě zúčastněné na řízení.

IV.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

21. Soud v dané věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, jelikož žalovaný výslovně souhlasil s rozhodnutím věci bez jednání a žalobce s takovým projednáním věci nevyjádřil nesouhlas.
22. Úvodem soud shledal, že byť je v této věci žalobce v postavení prvostupňového správního orgánu v rámci řízení o poskytnutí informací dle ZSvInf, je jakožto právnická osoba veřejného práva odlišná od státu aktivně legitimován k podání správní žaloby, jelikož je žalovaný na základě § 20 odst. 5 ZSvInf v postavení odvolacího orgánu proti rozhodnutím žalobce v řízeních dle ZSvInf. V opačném případě by byl žalobce zkrácen na svém procesním právu dle § 65 odst. 1 s. ř. s., k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2020, č. j. 10 As 217/2020-74, bod 20. Žaloba je proto přípustná.
23. Žalovaný v souvislosti s napadením výroku V. napadeného rozhodnutí vyjádřil pochybnost, zda neměl žalobce v rozsahu tohoto výroku podat žalobu proti nezákonnému zásahu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., protože příkaz nadřízeného správního orgánu dle § 16a odst. 6 písm. b) ZSvInf, resp. opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu nelze v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu považovat za správní rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. načež odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2012, č. j. 9 As 16/2012-84, a ze dne 11. 5. 2011, č. j. 8 As 74/2010-71, a na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 2 As 127/2020-11.
24. Žalovaný v tomto ohledu ovšem přehlíží, že se uvedená soudní rozhodnutí týkají procesní situace, ve které se sám žadatel o informace domáhal soudní ochrany, a vůči kterému nepředstavuje rozhodnutí dle § 16a odst. 6 písm. b) ZSvInf, resp. rozhodnutí nadřízeného správního orgánu o opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu bezprostřední zásah do veřejných subjektivních práv, protože tím je v takovém případě samotná nečinnost povinného subjektu. Ve zde řešené věci ovšem je žalobcem povinný subjekt, který je zároveň od státu odlišnou právnickou osobou veřejného práva, které žalovaný citovaným výrokem V. napadeného rozhodnutí explicitně přikázal, aby v patnáctidenní lhůtě vyřídila část žadatelovy žádosti o informace. Při analogické aplikaci závěrů Nejvyššího správního soudu vyřčených v rozsudku ze dne 26. 11. 2020, č. j. 10 As 217/2020-74, proto platí, že vystupují-li právnické osoby veřejného práva v dvojediné roli správního orgánu a zároveň osoby mající veřejná subjektivní práva, pak je nutné hledět na žalobcův příkaz dle § 16a odst. 6 písm. b) ZSvInf hledět jako na rozhodnutí, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti řečené právnické osoby veřejného práva, jinými slovy se ve vztahu k žalobci jedná o správní rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Žalovaný proto uvedený výrok napadeného rozhodnutí správně zažaloval pomocí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu.
25. Žaloba není důvodná.
26. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- podle § 2 odst. 4 ZSvInf se povinnost poskytovat informace nevztahuje na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací,
 - podle § 9 odst. 1 ZSvInf platí, že je-li požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne,
 - podle § 11 odst. 2 písm. a) ZSvInf povinný subjekt informaci neposkytne, jde-li o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

jíž takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí,

- podle § 11 odst. 2 písm. c) ZSvInf povinný subjekt informaci neposkytne, pokud by tím byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského nebo práv souvisejících s právem autorským,
- podle § 16a odst. 6 písm. b) ZSvInf může nadřízený orgán povinnému subjektu přikázat, aby v nejdéle patnáctidenní lhůtě ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu žádost vyřídil,
- podle § 11 odst. 1 autorského zákona má autor právo rozhodnout o zveřejnění svého díla,
- podle § 34 odst. 1 autorského zákona není zásahem do autorského práva odůvodněné užití díla pro účely veřejné bezpečnosti, pro soudní nebo správní řízení nebo k jinému úřednímu účelu nebo pro parlamentní jednání a pořízení zápisu o něm,
- podle § 504 občanského zákoníku tvoří obchodní tajemství konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení,
- podle § 21 odst. 1 zákona o advokacii je advokát povinen zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s poskytováním právních služeb,
- podle § 50 odst. 2 a 3 správního řádu opatřuje podklady pro vydání rozhodnutí správní orgán a je zároveň povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu.

27. Žalobce ve zkratce brojí proti zrušení části svého rozhodnutí ze dne 4. 2. 2022 a v návaznosti na to spojenému příkazu (výroky I. a II. napadeného rozhodnutí) poskytnout žadatelem vyžádaná právní stanoviska AK HJF a AK ChK, což obhájí ochranou autorského práva, obchodního i advokátního tajemství, a dále brojí proti části napadeného rozhodnutí, kterou došlo ke zrušení části rozhodnutí žalobce ze dne 4. 2. 2022 a vrácení věci žalobci k dalšímu řízení (výrok III. napadeného rozhodnutí), resp. proti části rozhodnutí, kterou žalovaný žalobci přikázal vyřídít žalobcem dříve odloženou část žádosti (výrok V. napadeného rozhodnutí), což odůvodňuje poukazem na neexistenci vyžádaných informací, resp. na skutečnosti, že dané informace nejsou v dispozici žalobce, či byly adresovány jinému subjektu veřejné správy.

28. Žalobcův závěr, že vyžádaná právní stanoviska AK HJF a AK ChK nelze poskytnout z důvodu ochrany autorských práv předmětných advokátních kanceláří, je ve své podstatě nepřezkoumatelný, jelikož žalobce v podané žalobě i v rozhodnutí ze dne 4. 2. 2022 pouze obecně uvádí, že předmětná právní stanoviska jsou autorskými díly citovaných advokátních kanceláří, a tudíž v případě jejich poskytnutí hrozí jak žalobci, tak předmětným advokátním kancelářím závažná újma, která ovšem nebyla žalobcem ani AK HJF nijak blíže konkretizována. Takový postup ovšem neodpovídá závěrům nálezu sp. zn. IV. ÚS 3208/16, protože ten naopak výslovně předpokládá, že důvody neposkytnutí informace s odkazem na ochranu autorského práva představují pouze výjimku z pravidla poskytování informací, a proto musí být pro každé takové odmítnutí dán závažný důvod. Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Dlužno též dodat, že odkaz žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č. j. 3 As 159/2015-32, resp. na rozsudek ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 55/2014-33, je nepřiléhavý, protože závěry obou těchto rozhodnutí byly překonány nálezem sp. zn. IV. ÚS 3208/16 (citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 159/2015-32 byl přitom uvedeným nálezem bezprostředně zrušen). Obdobně je argumentace AK HJF opřena o již překonané judikaturní závěry.

29. Soud na tomto místě dále uvádí, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 8 Azs 94/2022-30).
30. Soud rovněž připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Soud proto s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikaturním východiskům za dané situace předeseílá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve, v návaznosti na námitky žalobce uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud uvádí, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není vadou rozhodnutí soudu, když v podrobnostech odkáže na rozhodnutí správního orgánu, panuje-li mezi názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí shoda (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, nebo ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 Afs 92/2022-239).
31. Postup žalovaného při vzájemném vážení ochrany práva na informace a práva autorského byl přitom v souladu jak s citovaným nálezem sp. zn. IV. ÚS 3208/16, tak se závaznými závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2023, č. j. 17 A 60/2022-74, když v napadeném rozhodnutí v bodech 42 až 53 na cca třech stranách podrobně prošel všechny tři kroky testu proporcionality a u každého jednotlivého kroku zdůvodnil, na základě kterých skutečností dospěl k závěru, že vyžádaná právní stanoviska je možné vydat na základě žádosti o informace. Soud na tuto argumentaci odkazuje, jelikož její reprodukce zde by byla nadbytečnou.
32. K uvedené argumentaci žalovaného lze pouze doplnit, že za zásah do autorského práva nelze považovat odůvodněné užití tzv. úřední licence na základě § 34 odst. 1 autorského zákona. Řízení dle ZSvInf je správním řízením svého druhu, byť s odchylkami vyplývajícími z § 20 odst. 4 ZSvInf, proto je aplikace úřední licence obecně představitelná, což dokládá též komentářová literatura, více viz TELEC, Ivo, TŮMA, Pavel. § 34 [Úřední a zpravodajská licence]. In: TELEC, Ivo, TŮMA, Pavel. Autorský zákon. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 414, marg. č. 3. V samotném důvodu aplikace úřední licence pak lze Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

prisvědčit žadateli, že se vyžádaná právní stanoviska týkají veřejné kontroly výkonu nakládání ve vztahu se soudním zákazem účasti na veřejných zakázkách společnosti Metrostav, a. s., vynesným rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2020, sp. zn. 4 T 42/2016, resp. zahrnutím společnosti Metrostav Infrastructure, a. s., do totožného zákazu činnosti vynesným rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 6. 2022, č. j. 2 To 127/2020-2802. Absence vypořádání se s existencí citované úřední licence ovšem nemá za následek nevěrohodnost provedeného testu proporcionality, potažmo nezákonnost této části napadeného rozhodnutí.

33. Kritika testu proporcionality v napadeném rozhodnutí je ze strany žalobce i AK HJF vedena tak, že žalovaný jednal účelově, pouze mechanicky převzal argumentaci žadatele, a tudíž nezohlednil újmu, která by hrozila AK HJF jakožto autorce právního stanoviska, nebo přímo žalobci, bylo-li by právní stanovisko poskytnuto žadateli. Žalobce i AK HJF toto tvrdí pouze v obecné rovině a bez konkrétního rozvedení údajných argumentačních pochybení žalovaného, resp. ani žalobce ani AK HJF nenabízí vlastní alternativní přezkoumatelný test proporcionality, ba ani neuvádí bližší kalkulaci či kontury tvrzené hrozící újmy. Uvedené paušální hodnocení provedeného testu proporcionality by se proto mohlo jevit plausibilním, pouze vyšlo-li by se z velice restriktivního pohledu žalobce či AK HJF na meze přípustného omezení autorského práva, které ovšem oba vnímají příliš restriktivně, pravděpodobně v návaznosti na formování svého právního názoru na základě již neaktuálních judikатурních závěrů.
34. K AK HJF uvedenému odkazu na § 11 odst. 1 autorského zákona, dle kterého je právem autora rozhodnout o zveřejnění svého díla, je nutné uvést, že příslušné ustanovení nijak nevylučuje případné zákonné či smluvní omezení, na jehož základě může o zveřejnění předmětného díla rozhodnout třetí osoba, jako je např. v ZSvInf. Výklad AK HJF by mohl zapříčinit, že by s pouhým odkazem na nesouhlas autora se zveřejněním bylo možné obejít celý smysl a účel ZSvInf, což by byl absurdní závěr.
35. Žalobce dále shodně s AK HJF namítá, že by v důsledku poskytnutí vyžádaného právního stanoviska došlo k zásahu do obchodního tajemství AK HJF jakožto autorky předmětného právního stanoviska. Předně je nutno uvést, že žalobce sám ve svém rozhodnutí ze dne 4. 2. 2022 s nutností žádost odmítnout s poukazem na ochranu obchodního tajemství nepracuje. Žalobce a AK HJF na jedné straně a žalovaný se žadatelem na druhé straně se dále v rámci svých vyjádření rozcházejí v klasifikaci vyžádaných právních stanovisek jako obchodního tajemství, AK ChK, která v tomto řízení nevyužila možnost vystupovat jakožto osoba zúčastněná, se sice dle přípisu žalobce ze dne 17. 8. 2022, č. j. RSD-RSD-278562/2021-34 vyjádřila k možnostem poskytnutí jí zpracovaného právního stanoviska negativně s poukazem na autorské právo, ovšem rovněž nehovořila o nutnosti ochrany z důvodu existence obchodního tajemství. Tvrzení žalobce, že se autoři právních stanovisek vyjádřili, že jimi vyhotovené právní analýzy jsou kryty obchodním tajemstvím, proto nemá oporu ve spisovém materiálu.
36. Pro existenci obchodního tajemství je v souladu s § 504 občanského zákoníku nutné kumulativní naplnění následujících znaků. Musí se jednat o skutečnosti: konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných kruzích neznámé, které souvisejí se závodem a jejich vlastníci se je snaží odpovídajícím způsobem zabezpečit. Ve zde řešené věci se žalobci ani AK HJF kumulativní naplnění těchto kritérií doložit nepodařilo, protože se opět pouze obecně a bez bližší konkretizace spoléhají na konstatování, že předmětné právní analýzy jsou výsledkem autorova *know-how* a mohly by být využitelné. Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

v konkurenčním boji. Závěry žalobce i AK HJF jsou proto ve své podstatě nepřezkoumatelné.

37. Soud přiznává, že předmětné právní analýzy pravděpodobně skutečně byly vyhotoveny za užití autorova *know-how*, není ovšem zřejmé, jak by v důsledku jejich poskytnutí třetí osobě mělo dojít k ohrožení či vyzrazení tohoto *know-how*. Pokud má být *know-how* v kontextu přípravy právních stanovisek souborem unikátních postupů autora směřujících k vytvoření určitého právního textu, pak to neznamená, že by byl každý výsledný text způsobilý toto *know-how* zprostředkovat třetí osobě. Bylo-li by tomu jinak, pak by musel nutně být každý odborný článek či text v právnických časopisech potenciálním vyzrazením autorova *know-how*, což je ovšem absurdní závěr.
38. Obdobně nepodloženým se jeví argument ohledně konkurenční významnosti předmětných právních stanovisek. Uvedená stanoviska se týkají jednorázové, unikátní věci. Není proto zřejmé, jakou konkrétní formou by bylo možné poskytnutá právní stanoviska konkurenčně zneužít, zejména s přihlédnutím k tomu, že se nejeví, že by AK HJF či AK ChK byly jakkoli ekonomicky závislé na této jedné konkrétní zakázce na vyhotovení právního stanoviska pro žalobce. Rovněž není významné, že je žadatelem advokát, protože opět nebylo ze strany žalobce ani AK HJF doloženo plausibilní tvrzení, jak konkrétně by sám žadatel mohl poskytnutá právní stanoviska zneužít. K tomu soud dodává, že se každý může podílet na kontrole veřejné moci výkonem práva na informace ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod může (k tomu více *mutatis mutandis* závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2018, č. j. 5 A 40/2015-68).
39. Prokázání naplnění všech znaků obchodního tajemství dle § 504 občanského zákoníku je ovšem v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2024, č. j. 5 As 108/2023-53, v důsledku dispoziční zásady úkolem žalobce. Platí zde proto výše soudem uvedená úvaha k obecnosti žalobcových argumentů. Autoři předmětných právních stanovisek přitom bezpochyby mohli alespoň rudimentárně rozvést, na základě jakých skutečností bylo lze dospět k naplnění znaků obchodního tajemství dle § 504 občanského zákoníku (např. přiblížit hrubou podobu unikátních postupů při přípravě stanoviska a jakou formou by bylo možné tyto postupy již z prostého čtení právního stanoviska zjistit).
40. Žalovaný se v souladu s pokyny vyřčenými v rozsudku Městského soudu ze dne 25. 7. 2023, č. j. 17 A 60/2022-74, obrátil přípisem na AK HJF i AK ChK (viz přípis ze dne 8. 8. 2023, č. j. UOOU-02699/21-17 a č. j. UOOU-02699/21-18), načež na základě doplněných vyjádření dospěl k závěru, že AK HJF ani AK ChK plausibilně nedoložily existenci obchodního tajemství ve vztahu k předmětným stanoviskům, resp. ji AK ChK ani netvrdila. Dle žalobce tento postup nebyl dostatečný, protože žalovaný měl v souladu s § 50 odst. 2 a 3 správního řádu odpovědnost za náležitě zjištěný skutkový stav, a proto měl mít povinnost zajistit všechny nezbytné skutečnosti, ne se smířit s nedostatečně zjištěným skutkovým stavem. Touto otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, dospěl k následujícímu závěru: „[...] Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69). Nelze ovšem pominout, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu jejich tvrzení (§ 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu)“. Ve světle této judikatury lze po žalovaném jen stěží očekávat, aby Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

v souladu s § 50 odst. 2 a 3 správního řádu vyčkával (ani by to ostatně vzhledem ke lhůtám dle § 16 ZSvInf nebylo možné), než by AK HJF či AK ChK poskytly náležitou součinnost a doložily všechny rozhodné skutečnosti pro podporu potenciální existence obchodního tajemství. Z tohoto důvodu postačuje, že dal žalovaný AK HJF i AK ChK prostor pro zmíněné doplnění a uplatnění svých případných práv.

41. Z povinnosti poskytnutí součinnosti při označování a dokládání relevantních skutečností pro podporu svého tvrzení o existenci obchodního tajemství se přitom nemůže AK HJF vyvázat pouhým poukazem na existenci advokátní mlčenlivosti, protože případné obchodní tajemství by bylo majetkovým právem ne žalobce, nýbrž AK HJF či AK ChK, tudíž toto právo jako takové není kryté advokátní mlčenlivostí ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o advokacii. Pokud AK HJF proto tvrdila, že jí vyhotovené právní stanovisko představuje její obchodní tajemství, pak bylo v jejím zájmu to také náležitě doložit, a poskytla-li by AK HJF žalovanému součinnost a označila všechny relevantní skutečnosti, nemohla by tím způsobit žádnou újmu žalobci jakožto svému klientovi. Taktéž jen těžko by z tohoto důvodu mohlo být napadené rozhodnutí nezákonné, jelikož advokátní mlčenlivost byla jako námitka vznesena poprvé v rámci žaloby a navazujícího vyjádření AK HJF.
42. Žalobce dále napadá výrok III. napadeného rozhodnutí s poukazem, že vyžádanými informacemi nedisponuje, ani nemá povinnost disponovat, a tudíž by je musel pro účely žádosti vytvořit. Uvedeným výrokem žalovaný žalobci uložil doplnit informace o skutkovém stavu a následně věc nově posoudit. Ve zkratce se tato povinnost týká následujících skupin vyžádaných informací:
 - a) informace o konkrétních provedených krocích žalobce, resp. jeho pracovníků (body III. písm. a), c), e), f), j), k), l) žádosti),
 - b) informace ohledně smlouvy uzavřené mezi Metrostav, a. s. a Metrostav Infrastructure, a. s. (body III. písm. d), h), i) žádosti),
 - c) informace ohledně podnětu podaného k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ve vztahu k veřejné zakázce „D7 Chlumčany zkapacitnění“ (body IV. písm. a), b) žádosti).
43. Ve vztahu k informacím týkajícím se činnosti svých pracovníků [shora sub a)] žalobce uvedl, že uvedenými informacemi nedisponuje, protože se jedná o běžné provozní činnosti, o kterých nemusí vést povinné subjekty takto podrobnou evidenci. Tento žalobcův závěr je nepřezkoumatelný, protože žalobce rovněž v tomto dokládá své závěry pouze obecnými tvrzeními. Ze strany žalovaného ovšem bylo v bodech 67 a 68 uvedeno, že povinný subjekt zpravidla musí vyvinout alespoň elementární úsilí směřující k dohledání vyžádané informace, a pokud skutečně žádné informace dohledat nebylo lze, nebo jednalo-li by se o informace zcela zjevně absentující z dosahu povinného subjektu, pak musí být povinný subjekt schopen zdůvodnit, jaké skutečnosti ho přivedly k závěru, že vyžádanými informacemi nedisponuje. Lze proto přisvědčit žalovanému, že žalobcův přístup k této části žádosti byl nedostatečný.
44. Ze spisu je patrné, že se pracovníci žalobce přímo podíleli na vytvoření dokumentu Příloha č. 3 k Oznámení o výběru nejvhodnější nabídky, který byl vyhotoven pro účely veřejné zakázky „D1 rozšíření odpočívky Střechov km 52,0 – levá strana, ve kterém je uvedeno, že se žalobce jakožto zadavatel podílel na „komplexním šetření“ v souvislosti s převodem části

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

závodu společnosti Metrostav, a. s. na společnost Metrostav Infrastructure, a. s. z důvodu prověření přesunu referencí ze staveb dokončených Divizí 4 společnosti Metrostav, a. s. na společnost Metrostav Infrastructure, a. s. Z povahy věci je proto zřejmé, že se jednalo o mimořádnou situaci jednorázové povahy, a že žalobce vyvinul v souvislosti s citovaným převodem části závodu nestandardní činnost. V tomto světle se proto jeví nepřilíš věrohodným zdůvodnění žalobce, že nemá žádné informace o činnosti svých zaměstnanců ohledně této záležitosti, jelikož se jedná pouze o záležitosti běžného provozu. Závěr žalovaného, že žalobce nedostatečně ozřejmil skutkový stav pro oprávněné odmítnutí této části žádosti z důvodu neexistence informací, je proto správný. Toto se konkrétně týká bodů III. písm. a), c), e), f), j), k), l) žádosti.

45. Ze spisového materiálu je rovněž patrné, že žalobce disponuje notářským zápisem NZ 505/2020 ze dne 24. 9. 2020, kterým byla ověřena relevantní část smluv související s výše zmíněným převodem závodu. Žalobce tudíž určitými informacemi o obsahu smlouvy uzavřené mezi společnostmi Metrostav, a. s. a Metrostav Infrastructure, a. s. bezesporu disponuje, přesto žalobce uvádí jako důvod odmítnutí relevantních částí žádosti, že nedisponuje předmětnou smlouvou, do které bylo jeho pracovníkům umožněné pouze nahlédnout, a že žalovaný přijímá spekulativní závěry o šíři informací v žalobcově dispozici. Jestliže se přitom žadatel v bodě III. písm. d) žádosti dotazoval na počet stran smlouvy a jejích příloh, je za strany žalobce přepjatým formalismem tvrdit, že danou smlouvou nedisponuje, když disponuje zmíněným notářským zápisem, ze kterého minimálně část vyžádané materie zjistit lze – za takové situace proto nelze přesvědčivě tvrdit, že daná informace neexistuje a není v dispozici žalobce. Obdobné platí i ve vztahu k bodům III. písm. h), i) žádosti, jelikož žalobce prokazatelně disponuje informacemi o obsahu citované smlouvy, a rovněž se na základě výše citovaného dokumentu Příloha č. 3 provedeného „*komplexní šetření*“ jeví pravděpodobným, že disponuje určitými bližšími informacemi o obsahu převodu části závodu společnosti Metrostav, a. s. na společnost Metrostav Infrastructure, a. s. Zde je proto opět správný závěr žalovaného, že žalobcovy právní závěry jsou v kontextu žalobcem uvedeného skutkového stavu předčasné.
46. Žalobce se v žalobě blíže nevyjadřuje k důvodům odmítnutí bodu č. IV. písm. a) žádosti. Vzhledem k tomu, že žalobce toto v rozhodnutí ze dne 4. 2. 2022 odůvodňuje pouze obecným hodnocením, že nebyly splněny materiální a formální podmínky pro poskytnutí vyžádané informace a že žalobce uvedenou informací nedisponuje. Jelikož žalobce tento bod žádosti odmítl s odkazem na § 11 odst. 2 písm. a) ZSvInf, je tento závěr nepřezkoumatelný z důvodu nesrozumitelnosti. Buďto žalobce totiž uvedenou informací objektivně nedisponuje, a v takovém případě se nabízí odmítnutí s poukazem na § 2 odst. 4 ZSvInf (resp. na § 11b ZSvInf ve znění účinném ke dni vydání tohoto rozsudku), nebo žalobce informací objektivně disponuje, ale nemůže ji poskytnout z důvodů uvedených v § 11 odst. 2 písm. a) ZSvInf. Žalobce ovšem v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 4. 2. 2022 argumentuje zároveň oběma směry. Soud k tomuto dodává, že na základě judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009-59) se standardně k působnosti povinného subjektu vztahují všechny informace, kterými objektivně disponuje, v této věci proto není *a priori* významné, že vyžádaný podnět byl v souvislosti s veřejnou zakázkou „D7 Chlumčany zkapacitnění“ podán u jiného subjektu veřejné správy, než je žalobce, především když se jednalo o podnět, který byl podán v souvislosti s řízením o veřejné zakázce, ve které žalobce vystupoval jakožto zadavatel.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

47. Žalobce konečně oznámením ze dne 4. 2. 2022 odložil část žádosti v rozsahu jejího bodu IV. písm. b) s poukazem na to, že vyžádané oznámení o výsledku šetření výše zmíněného podnětu nespadá do působnosti žalobce, protože původcem daného dokumentu je jiný subjekt veřejné správy (Úřad pro ochranu hospodářské soutěže). S přihlédnutím k výše citované judikatuře Nejvyššího správního soudu ovšem nelze tuto skutečnost považovat bez dalšího za způsobilý důvod pro odložení této části žádosti. Z oznámení ze dne 4. 2. 2022 není patrné, zda žalobce uvedeným dokumentem disponuje, tudíž žalovaný postupoval správně, když žalobci výrokem V. napadeného usnesení v souladu s § 16a odst. 6 písm. b) ZSvInf přikázal žalobci postupem vyřídit úplně tento bod žádosti. Žalobce se v žalobě vůči tomuto vymezuje, že žalovaný pouze spekulativně dovozuje, že žalobce uvedeným dokumentem disponuje, v takovém případě je ovšem odpovědností žalobce, aby případně v dalším řízení přesvědčivě zdůvodnil, že uvedeným dokumentem nedisponuje.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

48. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
49. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
50. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. prosince 2024

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.